

KAPITEL FYRA

Konsten att lämna ett hem

– DET HÄR GÅR JU INTE! stönade Moira och satte sig med en suck på en sten.

– Du försöker för mycket, sa Mattias med ett snett leende. Det ska bara vara en enda smidig rörelse.

Han drog upp en pil ur kogret, la den vid bågen och sköt. Pilen flög i en elegant båge och begravde sin järnspets djupt in i det murkna träet av den stubbe som de sköt på.

– Försök igen nu, befalldes han och räckte henne hennes båge.

I ett anfall av frustration hade hon slängt den ifrån sig på marken. Nu rörde hon vid de inristade vågorna i träet och reste sig igen.

– Låt gå, sa hon. Men om jag misslyckas så får du lova att inte skratta.

– Jag lovar, sa Mattias högtidligt.

Moira drog ett djupt andetag och höjde bågen. Med ens var hennes hjärna totalt fokuserad på vad det var hon skulle göra. Utan att tappa koncentrationen för ett ögonblick tog hon emot pilen som hennes bror räckte henne och balanserade den vilande på vänstra handens tumme. Hon drog högerarmen bakåt och spände bågen.

– Upp med armbågen, instruerade henne Mattias. Och försök att inte tänka för mycket. Bara... skjut.

I samma ögonblick som han hade sagt det släppte Moira strängen. Pilen flög. Det gjorde den faktiskt. Men den flög över stubben och borrhade sig djupt ner i marken bakom den.

– Som jag sa, det är hopplöst, sa Moira och gick fram för att hämta pilen.

– Det är inte alls hopplöst, sa Mattias strängt. Det är din första övningsdag. Det tog mig timmar att överhuvudtaget träffa marken runt målet, och jag hade en välutbildad lärare till min hjälp. Du, din lilla stackare, har bara din usle bror.

Det ryckte i Moiras mungipor.

– Det är sant, medgav hon leende. Stackars mig.

Mattias kisade upp mot solen.

– Vi kanske borde gå tillbaka nu, sa han. Viktor ska inte behöva ta hand om far så länge till, eller hur?

– Får jag bara försöka en gång till? frågade Moira med huvudet på sned.

Han nickade och log.

– En gång, sa han bestämt. Men sedan går vi hem. Jag vill hinna titta på skatungarna innan jag tar itu med mina läxor.

Moira tog en ny pil och la den på bågen. Den här gången tänkte hon inte så mycket på att ställa in siktet, bara på att få iväg pilen.

THAK.

Moira blinkade ett par gånger. Det satt en pil i stubben, en pil som fortfarande darrade svagt. Mattias jublade och klappade i händerna.

– Haha, jag visste att du skulle klara det! utbrast han glatt. Mitt i prick, lilla syster!

Så fort meningen i vad hon nyss hade gjort gick upp för Moira skrattade hon högt och sträckte upp händerna i en segergest.

– Jag gjorde det! tjöt hon triumferande. Jag träffade stubben!

– Och ett stiligt skott var det också, inflikade Mattias efter att ha undersökt träffen. Rakt och kraftigt.

Med ett häftigt ryck drog han ut pilen ur den mossiga stubben. När den var ute sprack træklossen helt och hållet, som om träffen hade tagit slut på det sista lilla unsets kraft som höll ihop den. Med ett belåtet leende på läpparna gick Mattias tillbaka till sin syster och räckte henne pilen.

– Bra jobbat, sa han. Du slog min första träningsdag med hästlängder. Och nu ska vi gå hem och lätta Viktors arbetsbörda en aning.

Moira nickade och la bågen över axeln. Syskonen började gå tillbaka till Hattkullen medan de njöt av det vackra vädret.

.....

– Tacka Nelos att ni kommer! flämtade Viktor andfått. Något är fel.

Moiras hjärta slutade slå för ett ögonblick, och hon kände hur färgen vek från hennes kinder. Far. Något var fel med far.

– Vad har hänt? frågade Mattias med hes röst.

När Moira såg på honom märkte hon att han var alldeles grå i ansiktet.

– Det är bäst att ni kommer med, sa Viktor. Så får ni se själva.

Han vände ryggen till dem och började gå tillbaka mot bostadshuset. Med en enda blick på varandra följde Mattias och Moira efter. Moira kunde känna hur illamåendet steg i hennes hals. Hon var rädd. Räddare än någonsin förr.

Om far dör så förlorar jag Mattias.

Tanken ringde oupphörligt i hennes huvud. Viktor skyndade in i fars rum, och syskonen var honom tätt i hälarna. Mattis ögon var halvslutna där han låg. Sakta och mödosamt höjdes och sänktes hans bröstorg, som om varje andetag var en plåga. Moira la sin hand på hans panna. Den var kall, skrämmande kall. Hon såg upp på pojkarna, som var lika hjälplösa som hon.

- Ska jag hämta doktor Retsir? föreslog Viktor med svag röst.
- Det... det är nog bäst, fick Moira fram och lyckades hålla rösten stadig.

Mattias?

Han visste vad hon menade redan innan hon hade hunnit säga något.

– Jag hämtar min medikamentväska, sa han och försvann ut genom dörren med Viktor i släptåg.

Moira lutade sig fram över sin far och strök honom över håret.

– Far? viskade hon. Far, hör du mig?

Hans tunga ögonlock fladdrade till, och han såg rakt på henne.

– Moira? mumlade han med ostadig röst, som om han vore berusad.

Moira, är det du?

– Det är jag, far, svarade Moira med mjuk röst. Hur mår du?

– Så trött...

Han blinkade ett par gånger och verkade ha svårt att fokusera med blicken. Andningen var tung och rosslande.

– Nej! ropade Moira, medvetet så högt att han skulle vakna till. Nej, du måste stanna här, förstår far. Du behövs här.

– Magda...

Ett sömndrucket leende hos en döende man. Mattis hud var vaxblek nu, ansiktet insjunket och skräpligt. Han verkade så... gammal. Gammal och svag. Viktor skulle inte hinna tillbaka i tid. Just då kom Mattias åter in i rummet, den här gången med sin läderväska i ett fast grepp. Han gick raka vägen fram till fars säng och satte sig på dess kant. Moira reste sig hastigt för att lämna plats åt sin bror. Mattias' panna var rynkad av koncentration när han öppnade väskan och noga undersökte varenda påse och burk som fanns där. Moira tittade oroligt på, hon kunde inte se något hon kände igen bland alla dessa medikamenter. Hon såg när hennes bror tog upp en burk som han öppnade och tankfullt luktade på.

– Vet du vad du gör? viskade Moira nervöst.

– Nej, svarade Mattias ärligt. Det gör jag inte. Kom ihåg att jag bara är en lärling. Jag törs inte ge honom en för stark drog, inte nu när han är så svag. Det vågar jag inte.

Han vågade inte. Mattias hade alltid vågat allt.

– Men det måste finnas något! utbrast Moira.

– Det finns det, sa hennes bror svagt. Jag kan ge honom ett hjärtstärkande medel, ett som är tillräckligt ofarligt för att lärlingar ska få ta del av det.

– Varför låter du så osäker?

Moira såg på honom, på sin bror, som stilla betraktade innehållet i burken. Han suckade.

– Medlet är inte dödligt, sa han, och det kan rädda honom. Men... vill du att han ska lida så mycket?

Moira tvekade. Hon tittade på Matti, som hade glidit in i medvetlöshet. Han såg... fridfullare ut när han sov, ett litet leende lekte runt hans mungipor. Kanske han skulle bli lyckligare av att få dö.

– Jag vet inte, sa hon nervöst. Vad... vad är rätt?

– Det finns inga fel i den här frågan, svarade Mattias. Det finns bara två rätt. Det ena är att jag ger honom den här drogen, och han får leva ett tag till. Det andra är att han dör nu, mitt i en lycklig dröm.

Moira såg på sin fars ansikte. Han var så sjuk... Drogen skulle köpa honom lite tid, men det var allt. Den kunde inte rädda hans liv. Matti var döende. När han slutligen dog skulle hela hennes värld vändas upp och ned, och Mattias skulle försvinna.

– Varför ska jag besluta det? frågade hon högt.

– Därför att du känner honom bäst. Du har tagit hand om honom i fem år.

Moira avskydde att han hade rätt. För det hade han. Man kunde inte vara så nära en människa i så många år utan att lära känna den. Moiras val var mellan att behålla far på gränsen till levande, under mycket smärta, i en förlorande kamp mot döden. Då skulle hon också få ha Mattias kvar. Hennes andra möjlighet var att förlora sin far, och därmed också sin bror, till en oförutsägbar framtid. Så hon valde.

– Jag sitter hos honom tills det är över, sa hon svagt och tog sin fars hand i sin.

Mattias nickade och stoppade ner hjärtmedlet i sin väska igen.

.....

När doktor Retsir kom ångande med Viktor i släptåg var Matti av Hattkullen redan död. Det skedde mycket plötsligt, att han bara slutade andas. Doktor Retsir förklarade honom avliden i samma stund som Moira började gråta. Både Mattias och Viktor vände sig bort. Retsir la lakandet över den dödes ansikte och suckade tungt.

– Pojk? sa han och vände sin uppmärksamhet mot Viktor. Kan du springa och hämta borgmästaren? Vi måste ha ett vittne när viljan läses upp.

– Den här gången springer jag, doktor, sa Mattias vid åsynen av den utmattade Viktor.

Innan Retsir hann säga något till svar på det var ynglingen ute ur rummet. Moira såg på lakanet som täckte hennes fars ansikte. Det var hennes frihet som låg där. Hon visste vad hon måste göra nu. Hon behövde ingen struntförnäm borgmästare som sa vart hon skulle hamna, det visste hon redan. Barnhem eller tvångstjänst.

Inte en chans i underjorden att det händer mig! tänkte hon bestämt.

Hellre svälter jag ihjäl ute på vägarna.

Hon skulle resa lätt. Med sin pilbåge kanske hon någon enstaka gång kunde fälla ett byte att tillaga vid öppen eld under solens sken. Eller stjärnornas, det lät mycket mer poetiskt. Moira hade bestämt sig. Hon skulle rymma.

•••••

Borgmästaren kom, med en av sina älskade lagrullar i ena handen, som han under sina försök att återfå andan efter språngmarschen uppför Hattkullen vecklade upp framför sig.

– Matti av Hattkullen lämnade ett arv efter sig, sa han högtidligt. Detta arv ska tillfalla hans son Mattias Mattison när han har slutfört sina studier till läkare i Eyanib.

Mattias nickade sammanbitet. Det var väntat.

– För flickan, fortsatte borgmästaren och stirrade på Moira, ska hon arbeta hos sin fars syster Nirda till dess att hon fyller 17 år.

Moira sa ingenting, rörde sig inte. Hon var rädd att de på något vis skulle se på henne vad det var hon tänkte göra.

– Ett dygn har ni att packa ihop era saker och lämna gården, som tills Mattias' studier är färdiga hör till Pellira, avslutade borgmästaren och rullade ihop sin lagrulle med viktiga min. Några frågor?

Nej, det var det ingen som hade.

– Bra, sa borgmästaren.

Sedan såg han sig om, som om han väntade sig att få bli eskorterad ut ur huset och tillbaka ner till byn. Ingen rörde sig. Då fnös den ädle mannen och stegade ut med bestämda steg. Doktor Retsir suckade och mumlade något om den mänskliga fåfängan innan han vände sig till de tre ungdomarna.

– Ni hörde vad herrn sa, sa han. Ett dygn.

– Ett dygn, upprepade Mattias som den duktiga elev han var. Ja, doktorn.

Den gamle läkaren nickade belåtet. Så kastade han en sista blick på den övertäckta kroppen.

– Borgmästaren kommer att skicka några som kan bära ner honom till minneslunden och... ugnarna, sa han med ett sorgset uttryck i sitt gamla ansikte. Så att det... går rätt till.

Han skakade på huvudet.

– Jag beklagar er sorg.

Sedan gick han också, med huvudet sänkt i den sedvanliga respekten för den avlidne. Moira stönade lätt. Illamåendet hade växt till ett brusande som fick hennes huvud att värka.

– Jag kan inte vara kvar här inne, mumlade hon med en röst som var skrovlig av tillbakahållen gråt.

Hon lämnade sin fars rum och gick ut på förstubron, där hon satte sig med en duns. Det dröjde inte länge förrän hon kände Mattias' hand på sin axel.

– Hur är det? frågade han och slog sig ner bredvid henne.

Moira ryckte på axlarna.

– Bra, tror jag, sa hon. eller inte. Nej, egentligen är det inte alls bra. Min far är död.

– Min också, sa Mattias enkelt.

Hon såg på honom och suckade.

– Det är annorlunda med dig, sa hon. Du blir inte ivägskickad till en faster du knappt känner för att slavarbeta i två år.

– Sant, medgav hennes bror. Men var det inte du som tänkte rymma härifrån?

– Jo... Om jag vågar.

Mattias skrattade till och skakade lätt på huvudet.

– Det finns ingenting som du inte vågar, lilla syster, sa han ömt. Jag litar på dig.

Moira log lite. Sedan ställde hon sig upp och borstade av kjolen.

– Då kanske jag borde packa, sa hon. Och du med. Ett dygn.

– Det sista dygnet på Hattkullen, la Mattias till och reste sig han också. Och sista dygnet i Pellira. För oss båda.

Moira nickade.

– För oss båda, upprepade hon.

.....

Mattias gick in på sitt rum för att gå igenom de saker som han hade lämnat kvar sen sitt senaste besök hemma, och Moira tassade in i köket. Hon var tvungen att se över sitt matförråd. Med kunniga fingrar letade hon igenom skafferiet. Bröd behövdes, det var allra viktigast. Hon tog ut tre limpor och lindade in dem mycket prydligt i varsin bakduk. Vad fanns det mer... En ordentlig bit rökt färfiol, det skulle säkert inte smaka så illa ute på vägarna. Ost, inslaget i finaste vita linne, ett stycke väldoftande korv... Det skulle förmodligen räcka. Moira lyckades på något sätt få upp allting i famnen, balanserade det uppför trappan och in på sitt rum. Där la hon det på den tunna brits som var hennes sovplats, och grävde sedan fram den nötta ränseln som låg under sängen. Hon borstade av dammet så gott det nu gick och snörde upp de stela läderremmarna. Förutom maten ägde Moira knappt något värt att ta med. Jo, bågen förstås. Hon skulle behöva pilar också. Kanske hon skulle be Mattias om några. Och boken också, eyidboken. Den måste med. Och ett elddon, det var viktigt. Kanske en kniv, och ett kokkärl från köket... Nej, det

blev för tungt. Hon skulle aldrig orka bära det. Men hellre att hon avstod ifrån kärlet än boken. Mycket ordentligt, och med en del stänk och stön, fick Moira in allting i ränslan och stängde den. I byrån låg hennes enda par byxor, ett som Mattias en gång hade burit och vuxit ur. Dem skulle hon ha på sig, hon var inte så dum att hon tänkte ge sig ut i skogen i kjol. Hon skulle behöva en varm mantel också, med huva. Så blev hon stående och tittade på den sprängfyllda ränslan. Det var nu det gällde. Nu började det.

•••••

Det knackade försiktigt på Moiras dörr, så hon reste sig skyndsamt för att öppna. Hon gläntade bara på den till en liten springa och kikade ut. Mattias' leende ansikte mötte hennes. Moira andades ut och öppnade dörren helt.

– Jag tänkte bara att jag ville se skatungarna innan vi lämnar huset, sa Mattias. Så jag tänkte fråga dig ifall du ville följa med.

Skatungarna... Hon skulle sakna dem. Hon hade följt hela deras uppväxt sen de knappt var ägg ens.

– Jag följer med, sa hon. Jag vill se din min när du ser hur stora de har blivit. De kläcktes för två veckor sen.

Syskonen lämnade Moiras rum, och hon stängde noga dörren efter sig. Ivrigt småpratande gick de nerför trappan och ut. Det var mot ett stort träd som hängde in över stenvuren (och som hade fått den att rasa på flera ställen) som de styrde kosan mot. Det var ett pilträd, åtminstone hävdade Mattias det. De långsmala bladen dansade runt i vinden och smekte syskonens ansikten när de klängde sig upp. I en klyka mellan trädets två tjockaste grenar låg ett fågelbo. Det skiljde sig från andra fåglars på grund av att paret som häckade där hade byggt ett ordentligt tak över sina ägg, så att boet såg ut som ett enda trassel på håll. Mellan kvistarna i taket kunde man skymta gapande gulaktiga munnar som med ynkliga pip kallade på sina föräldrar. Mattias log förtjust när han fick se det.

– De har ju fått fjädrar! utbrast han glatt.

Moira skrattade högt.

– Jag går och hälsar på dem varje dag, sa hon. Jag tror att de börjar känna igen mig.

– Det är inte omöjligt, sa hennes bror.

Så rynkades plötsligt hans panna.

– Var det inte fem ägg? undrade han.

Moira nickade.

– Jo, sa hon bestämt. Det vet jag säkert. Och det blev fem ungar av dem också. Se själv, jag ristade in det i stammen.

Hon visade på ett märke bestående av fem streck som hade karvats in i trädets mörkgrå bark.

– Det är bara fyra här, påpekade Mattias.

Moira räknade med viss svårighet de små duniga bollarna i boet och spärrade upp ögonen.

– Vad har hänt den femte ungen? frågade hon och stirrade på fågelungarna som om hon väntade sig ett svar från dem. Kan den ha tagits av kråkorna?

Hon visste att det fanns rovfåglar som inte tvekade inför en chans att stjäla andras ungar. Men Mattias skakade på huvudet.

– Det tror jag inte, sa han. Då skulle boet se betydligt risigare ut än vad det gör nu, och de fyra syskonen skulle vara avsevärt räddare. De skulle ligga och skaka i botten av boet. Nej, min gissning är att ungen har fallit ut.

Hans syster flämtade till och kisade ner mot marken genom pilens hängande grenar.

– Vi måste hitta den! sa hon med obestriddlig röst.

Hon väntade inte på sin brors svar, utan klättrade vigt ner igen. Mycket försiktigt klev hon i marken, rädd att av misstag trampa på den lilla ungen. Mattias följde henne, och de började undersöka det höga gräset. Det var Moira som till slut hittade den, ett litet svartvitt dunigt knypte som låg och darrade av köld en bit från trädets stam.

– Åh stackars liten, mumlade hon och kupade handen runt ungen för att värma den.

Den kraxade svagt när den märkte henne, flaxade med sina små vingar och försökte komma undan.

– Såja lilla du, jag är inte farlig, jollrade Moira med så len röst hon förmådde och vände sig mot sin bror. Mattias, jag hittade den!

Ytterst försiktigt lyfte hon skatungen och omslöt den med sina händer. Den verkade inte ha fått några större skador av att ha fallit ut ur boet, men den verkade mycket bräcklig och den var livrädd. Moira tryckte den mot sin kropp för att få lite liv i den.

– Kan vi ge den något? frågade hon. Som... brödsmlor eller något? Mattias skakade på huvudet.

– Det är inte nog, sa han. Den här lille krabaten behöver något kraftigare. Har vi någon soppa kvar?

– Det tror jag inte... svarade hon tveksamt. Men vi har lite skinka, fungerar det?

– Kanske. Vi kan försöka. Jag är ingen skatexpert.

Han log lite och strök skatungen över det mjuka huvudet.

– Vad ska du kalla honom? undrade han.

– Kalla honom? upprepade Moira fånigt.

– Du kan inte lägga tillbaka honom i boet nu, förklarade Mattias.

Hans mor skulle inte känna igen honom nu när han har varit i närheten av människor. Han skulle dö.

Moira betraktade den lilla skatan, och den tittade tillbaka på henne med små svarta pärlögon. Den... han verkade inte lika rädd längre, tvärtom. Han tryckte sig mot hennes fingrar och gav små purrande melodiska ljud ifrån sig. Inte kunde hon lämna honom nu.

- Jag vet inte vad han ska heta, sa hon. Jag känner honom inte så bra än.
- Det kommer du snart att göra, sa Mattias lugnt.

De gick sakta in mellan husen och befann sig i Magdas trädgård, där Moira passade på att repa lite persilja att krydda middagen med. Sedan gick de in i köket. Med största ömhet la Moira över skatungen i sin brors händer och hämtade skinkan ur skafferiet. Det fanns bara lite kvar, och hon skar den noga i tunna strimlor som skulle bli lättare för ungen att svälja. De turades om att mata den, som först tvekade men sedan lät sig väl smaka. När de inte kunde truga i honom något mer tog Moira honom igen. Hennes kroppsvärme verkade ha en lugnande effekt på honom, så hon strök honom över ryggen med trygga händer. Mattias log brett.

.....

Middagen den kvällen blev mycket tyst. Moira hade lagat en omelett med skinkrester och torkad svamp, men alla satt ändå bara och petade i maten. De visste alla att de inte skulle få sitta tillsammans så här på mycket länge, och vetskapen om detta gjorde dem mycket dystra till sinnes. Den enda som inte visade några tecken på missnöjdhet var skatungen, som hade piggnat till ordentligt och skuttade runt på bordet för att tigga till sig godbitar. Viktor blev mycket fäst vid fågeln och smög åt honom större delen av sin portion innan Mattias gav honom en blick. Annars hände inte så mycket. Moira satt på sin plats och rörde om i omeletten på sin tallrik. Hennes tankar irrade sig upp till den packade ränseln på hennes säng, och hon mådde nästan illa av förväntan. Solen gick ner och färgade himlen i violett och purpur. Viktor mumlade något om hästarna och försvann ut till stallet, han stod inte ut med den tryckande tystnaden. Moira och Mattias blev ensamma i köket.

– Har du... bestämt dig för vad han ska heta än? undrade Mattias med en nick mot skatungen.

Den ägnade sig åt en svampbit på bordet och brydde sig inte nämnvärt om honom. Moira skakade på huvudet med fundersamt rynkad panna.

– Inte riktigt, svarade hon. Men jag tänkte förut... Jag ville att hans namn skulle påminna om dig. Men bara påminna, det blir för förvirrande annars. Som... som Tias.

Något tändes i Mattias' ögon när han hörde namnet, och hans leende blev större.

– Tias? sa han. Det är ett bra namn.

Skatungen kraxade och gick till attack mot svampen, han struntade uppenbart i att han just hade blivit döpt.

– Tias? lockade Moira prövande och sträckte ut handen.

Han plirade på henne under en kort stund. Sedan nappade han åt sig svampen, svalde den och skuttade fram till henne. Hon stoppade honom försiktigt i klänningsfickan, där han kunde få del av hennes värme.

– Jag drar mig tillbaka nu, sa hon. Jag ska upp tidigt.

Mattias blinkade åt henne.

– Javisst, sa han och nickade. God natt lilla syster.

Moira kände hur hon fick tårar i ögonen. För allra sista gången... Kanske de aldrig skulle se varandra igen. Kanske något skulle hända Mattias, eller henne själv. Hennes bror verkade också lite betryckt, men han höll humöret uppe. Förmodligen för hennes skull.

– Godnatt store bror, viskade Moira.

.....

Hon gick upp på sitt rum för att undersöka sin packning. Fjärilar fladdrade i hennes mage av nervositet, och hennes hjärta bultade hårt. Tias, som hon nu hade beslutat sig för att kalla honom, stack upp huvudet ur fickan och såg sig om. Moira strök honom lugnande över ryggen, och han la sig åter till rätta. Väl på rummet tog hon fram ett par lätta vandringsstövlar ur sin ”garderob”, en liten skrubben i väggen där hon förvarade sina dyrbaraste ägodelar. Med andra ord, där hon förvarade sina enda ägodelar. Hårspännet som hon en gång hade fått av Mattias låg där, och av en ren impuls nappade hon åt sig det. Kanske det var ett billigt smycke av mässing och färgade glasbitar, och kanske det inte skulle duga på en borgmästarbal, men det var åtminstone hennes eget.

Och, tänkte hon trots att det skar i bröstet vid blotta tanken, ifall jag får problem med pengar så kan jag alltid sälja det. Nöden har ingen lag.

Hon måste försöka få lite sömn, hon måste samla krafter. Men skulle hon i så fall kunna vakna mitt i natten? Hon som till och med hade svårt att komma upp på morgonen. Nå, hon fick ta den risken, sömn var en nödvändighet. Moira la sig på sängen och klippte med ögonen. Tias kurade ihop sig på hennes mage, han var en varm liten tröst. Hon var så trött... Så fullständigt utmattad.

.....

Hon drömde. Det måste vara en dröm, för inget skulle kunna vara så hemskt som det här. Det låg döda varelser överallt, både människor och djur. eller...

kanske inte människor. De här varelserna var smalare, gracilare. Deras hud var illa bränd och sprucken, och ansiktena var fulla av smärta. Moira kände sig illamående. Det var tyst runt henne, en ekande dödens tystnad. Hon började gå, gå för att komma undan alla döda. En eld hade farit fram här, det kunde vemsomhelst se. Moira var säker på att hon drömde, men stanken av rök var så tydlig att hon började tveka. Hade hon egentligen fantasi nog till att drömma något såhär fruktansvärt? Runt henne reste sig höga brända trädstammar, det här hade varit en skog. Moira gick och gick, och antalet döda verkade oändligt. Deras ansiktsuttryck var mindre och mindre smärtfyllt, den känslan hade ersatt av sorg.

– Parel lordar...

En röst. Den bad, men på ett språk som Moira inte förstod. Den bad om hjälp. Hon kunde känna att det var så, trots att hon inte kunde förklara hur. Men hur skulle hon kunna hjälpa? Det var ju redan för sent, alla var redan döda... Nej, det var inte sant. Det fanns en kvar. I drömmen visste hon det. En enda kvar.

.....

Moira satte sig upp med en häftig inandning som fick henne att hosta okontrollerat. Tias knarrade högljutt och högg efter hennes fingrar när hon förde handen till hjärtat. Det tog en lång stund innan hon hade lugnat ner sig. Det hade varit så verkligt. Så många döda... Och rösten, rösten som hade bett om hjälp. Fortfarande en aning förvirrad av drömmen reste sig Moira, knappt medveten om Tias' förtörnade krax. Utanför fönstret hade mörkret fallit, och lätta regndroppar fuktade rutorna. Förutom det var den unga skatans tjatter det enda som hördes. Moira tog upp honom i famnen och klappade honom frånvarande, vilket fick honom någorlunda tyst och stilla.

– Såja sötnos, viskade hon, och hennes röst lät underligt hes och trött. Såja, shhh...

Efter en liten stund insåg hon att hela huset sov. Det var mitt i natten. En chans som den här skulle inte komma igen. Mycket tyst, och kisande i det bleka ljuset av månen som lyste genom molntrasorna på himlen, bytte Moira om till byxor. Till dem bar hon en gammal avlagd skjorta och en tröja stickad av präktig tjock fårull. Ränseln hängde hon över axeln, och svepte sedan en mörkblå mantel över sig. Hon stoppade Tias i skjortans ficka, där han kunde beskåda Taran-Zells mirakel från en trygg plats. Nu var hon redo, så redo som hon någonsin kunde bli. Men det mest riskabla återstod. Hon måste ut i övervåningens knarriga hall, nerför trapporna, igenom korridoren och ut via köksdörren. Egentligen hade hon tänkt smita genom att klänga sig ner för den stora eken som stod utanför övervåningens fönster, men regnet skulle vid det

här laget ha gjort grenarna alltför hala för en klättring i mörkret. Moira tassade på tåspetsarna och stängde dörren till sitt rum bakom sig. Hon visste vilka plankor som var riskabla att trampa på, ett enda felsteg kunde åstadkomma ett så gnällande oljud att hela huset vaknade, inklusive drängar och stallpojkar. Med nervositeten som en stor klump i magen avancerade hon nedåt. Så stod hon på det kalla stengolvet i hallen. De matt blänkande plattorna glänste, och dess ljus göt en viss tröst i Moira. Hon smög vidare. Tyst fick hon fram en vattenflaska ur ett köksskåp och fyllde den i brunnshinken med klart kallt källvatten. Något låg på köksbordet som inte hade varit där förut, ett antal föremål som såg väldigt intressanta ut. Moiras händer trevade över dem, och så log hon. Pilar. Fem raka fina pilar av bästa kvalitet låg på bordet. Det måste vara Mattias. Han måste ha vetat vad hon hade funderat över. Moira lyfte pilarna. Kanske kunde hon skaffa ett arbete någonstans långt härifrån och köpa ett koger till dem. Nu var hon tvungen att lirka ner dem i ränseln. Då såg hon att det fanns något annat där på bordet också. En liten tygpung som var tung av mynt. Moira blev tvungen att kväva ett jubelrop när hon såg vad som fanns i den. I pungen låg fem silvermynt.

– Älskade bror, ruinerar du dig för min skull? viskade hon kärleksfullt i natten.

Fem silvermynt. Det var mer pengar än hon någonsin förr hade ägt. Inte för att det någonsin hade varit särskilt mycket. Moira stoppade pengarna i byxfickan för att vara säker på att de var tryggade. Sedan gick hon ut.

•••••

Mors trädgård såg annorlunda ut på natten, som en förtrollad plats. Rosenbuskarna med sina bristande knoppar sände ut en tung doft av sin bedövande parfym, och Moira kunde se dess grenar som avtecknade sig tydligt i halvmörkret. Hon beslöt sig för att inte stanna av rädsla för att börja gråta. Det här var sista gången hon stod i mors trädgård. Hennes ben rörde sig av sig själva, förde ut henne på gårdsplanen och genom skogsgången. Duggregnet smattrade mot trädens löv och fuktade hennes kläder och hår när hon nuddade vid grenarna. Hon gick i timmar. Tröttheten sved i ögonen, men hon kunde inte tillåta sig själv att stanna och vila. Hon förtrollades av nattens skönhet och den lugnande tystnaden i skogen. Med den försvann de sista sviterna av drömmen hon hade haft, och hon kände sig märkligt tillfreds med allt. Luften var fuktig och kall, men manteln värmdde gott och tanken på att Tias var där gjorde det hela mycket lättare. Moira la sin hand över den lilla bulan under skjortan. Tias' pickande små hjärtslag kändes tydligt genom tyget. Stigen var smalare nu. Snåriga klängväxter bredde ut sig över den och fick Moira att snubbla och svära till flera gånger. Hennes ögonlock blev allt tyngre, och hon

gick som i dvala. Allt hon kunde se var hennes egna trampande fötter. Till slut, just i det ögonblick som svagt orangefärgade solstrålar började tränga igenom de tunna molnen, kom hon fram till ett av de största träden i Pelliraskogen. Det hade tjocka rötter som reste sig likt låga väggar runt mellanrummen, som var torra gropar i all fuktighet och kyla. Moira orkade inte mer. Hon gled ner i en av groparna och kurade ihop sig runt Tias med manteln över de båda. Inom en liten stund sov hon djupt.

.....

Solen hade varit uppe i flera timmar när Moira slutligen vaknade. Tias satt på hennes axel och tittade på henne.

– God morgon, log hon och sträckte på sig med en gäspning. Har du sovit gott?

Tias la huvudet på sned och kraxade lågt. Moira satte sig upp och öppnade sin ränsel.

– Med lite mat i magen kan det här arta sig till ett riktigt trevligt äventyr, resonerade hon för sig själv och smakade belåtet på det sista ordet. Äventyr...

Hon fick fram en limpa och bröt en bit som hon gav till Tias. sedan började hon själv hungrigt tugga i sig. Ett stånd av ormbunkar stod strax intill trädet, och dess stora blad hade fångat upp en del vatten. Moira drack försiktigt i små klunkar och höll fram Tias så att han kunde få i sig ett par droppar. Hon ville spara på sitt eget vattenförråd så länge det gick. Så reste hon sig och borstade bort löv och en del barr från byxorna.

– Bäst att hålla dig i fickan så länge, sa hon till den unga skatan som fortfarande satt på hennes axel. Jag vill inte att du förkyler dig. Du kan få komma upp senare, när solen värmer mer.

Tias såg ytterst missbelåten ut, men protesterade inte när hon la ner honom i fickan igen. Moira suckade lyckligt. Hon visslade belåtet när hon gjorde sig i ordning och fortsatte sin vandring.